

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobkyně: S. C., narozena dne X
bytem X
zastoupena advokátem JUDr. Radimem Hanákem, Ph.D.
sídlem Pujmanové 882/25, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2021 č. j. 28494/21/5200-10421-71310,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž žalovaný potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále též „*správce daně*“) ze dne 28. 12. 2020 pod č. j.: 9011202/20/2010-52522-111084, 9012516/20/2010-52522-111084 a 9012813/20/2010-52522-111084. Těmito třemi rozhodnutími správce daně zastavil řízení o žádostech žalobkyně o poskytnutí kompenzačního bonusu pro společníka společnosti s ručením omezeným jako zjevně právně nepřípustné podání podle § 106 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále též „*daňový řád*“), jelikož podnikatelská činnost společnosti s ručením omezeným jako taková nebyla krizovým opatřením bezprostředně zakázána ani omezena, a ani nedošlo k vyloučení činnosti způsobem podle § 6 odst. 2 zákona č. 461/2020 Sb., o kompenzačním bonusu v souvislosti se zákazem nebo omezením podnikatelské činnosti v souvislosti s výskytem koronaviru SARS CoV-2 (dále též „*ZKB*“) za první, druhé a třetí bonusové období.

2. Proti tomuto rozhodnutí brojí žalobkyně podanou žalobou.
3. V žalobě žalobkyně namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jelikož nesprávně a nedostatečně posoudilo podnikání žalobkyně podle § 6 odst. 1, 2 ZKB pro získání kompenzačního bonusu. Žalobkyně provozuje incomingovou cestovní agenturu JASON TRAVEL, s.r.o., sídlem Revoluční 762/13, Praha 1 (dále též „cestovní agentura“), pro rusky hovořící klientelu, pocházející z území Ruské federace a zemí bývalého Sovětského svazu, odběrateli jejích služeb jsou cestovní kanceláře z Ruska, Ukrajiny, Izraele, a dalších zemí s rusky hovořícími klienty. Podle žalobkyně skutkový stav neodpovídá obsahu správních spisů, nemá v nich oporu, jelikož žalobkyně měla získat kompenzační bonus podle § 6 odst. 2 písm. a) ZKB. V rozhodné době totiž měla omezenou, utlumenou, a vyloučenou činnost podle § 1 ZKB, omezující opatření ztěžovala jejím klientům možnost vstupu do ČR a od března 2020 úřady nevydávaly ani turistická víza. Podle žalobkyně jsou proto úvahy žalovaného pod body [20] až [23] napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Žalobkyně dovozuje, že opatření podle § 1 ZKB byla přijata k ochraně obyvatelstva a prevenci onemocnění koronaviru, necílila toliko na podnikatelskou činnost. Předmětem měla být kompenzace způsobená opatřením, která znamenala omezení nebo zákaz podnikatelské činnosti. Žalovaný proto v předmětné věci nesprávně vyhodnotil § 1 ZKB, že se musí jednat o protikoronavirové opatření směřující přímo na podnikatelské subjekty. Též nesprávně hodnotil § 6 odst. 2 písm. b) ZKB, tj. že se musí jednat o odběratele činného v provozovně, která byla v důsledku opatření uzavřena. Podle žalobkyně takováto podmínka v zákoně uvedena není. Žalobkyně tudíž všechny podmínky ZKB splnila. Tok zahraničních turistů do ČR se zastavil v důsledku např. omezení pohybu, jak shodně konstatoval žalovaný pod bodem [22] napadeného rozhodnutí, což je souladné s § 6 odst. 2 písm. a) ZKB. Žalovaný proto nesprávně právně hodnotil § 6 odst. 2 písm. a) ZKB, když uvedl, že odběratelé služeb, kteří neodebírají služby v důsledku opatření podle § 1 ZKB, musejí být podnikatelé poskytující svoji činnost v uzavřených provozovnách. Podle žalobkyně toto z ustanovení ZKB nevyplývá.
4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Odkazuje na napadené rozhodnutí a k námitce nezákonnosti uvádí, že předmětem kompenzačního bonusu je výkon činnosti podle § 6 odst. 1 či 2 ZKB. Na podporu uvedeného odkazuje na důvodovou zprávu, že ustanovení ZKB dopadá na ty subjekty, jejichž podnikatelská činnost byla opatřením orgánu státní správy výslovně zakázána, či byla vystavena výslovným omezením, tedy předmětný kompenzační bonus je tak určen toliko těm podnikatelům, kteří byli přímými adresáty zákazů či omezení [např. „*provozování restauračních zařízení a barů, provozování hudebních, tanečních, herních a podobných společenských klubů a diskoték, pořádání koncertů a jiných hudebních, divadelních, filmových představení, pořádání svatebních oslav, oslav vstupu do registrovaného partnerství a smutečních hostin, provozování cirkusů a varieté, pořádání poutí a podobných tradičních akcí, pořádání kongresů a jiných vzdělávacích akcí, pořádání veletrhů, provozování vnitřních sportovišť, posiloven a fitness center, umělých koupališť, wellness zařízení, provozování zoologických zahrad, provozování muzeí, galerií, výstavních prostor, hradů, zámků a obdobných historických nebo kulturních objektů, hvězdáren a planetárií*]. Podle odstavce 2 je zároveň zahrnutí činnosti do předmětu kompenzačního bonusu podmíněno tím, že z jedné nebo více těchto činností bezprostředně pochází převažující (tj. nadpoloviční) část příjmů z činnosti subjektu kompenzačního bonusu podle § 2, tedy osoby samostatně výdělečně činné... Uvedeným způsobem je zajištěno naplnění požadavku, aby podpora v podobě kompenzačního bonusu byla zacílena pouze na činnosti, které pro daného podnikatele představují činnosti většinové, tj. činnosti, jejichž zákaz či omezení nutně musí mít na daný

*subjekt proporcčně významný dopad. Charakter zbývající menšinové činnosti (zda jde rovněž o činnost podnikatelskou, anebo např. o výkon zaměstnání) již není z pohledu navrženého zákona relevantní].“ Činnost žalobkyně, která provozuje incomingovou cestovní agenturu pro klientelu z postsovětských zemí, nebyla přímo zakázána ani omezena žádným z opatření ve smyslu §1 odst. 1 ZKB, které upravuje daňový bonus na kompenzaci některých hospodářských následků bezprostředně souvisejících s omezením nebo zákazem podnikatelské činnosti v důsledku opatření přijatých orgány státní správy k ochraně obyvatelstva, prevenci nebezpečí vzniku a rozšíření covidového onemocnění. Omezení na straně dodavatelů (konkrétně cestovních kanceláří ze zemí s ruským mluvícím obyvatelstvem) nejsou relevantní pro přiznání kompenzačního bonusu podle § 6 odst. 2 ZKB. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvádí k § 6 odst. 2 písm. b) ZKB, že se jedná pouze o osobu, v jejíchž prostorách je činnost subjektu vykonávána, není tím myšlen nutně odběratel. K § 6 odst. 2 písm. a) ZKB uvedeného odstavce žalovaný uvádí, že se jedná o obecné omezení odběratelů, není vztahováno na uzavřené prostory. Pro provozovatele cestovních agentur jako je žalobkyně, je určen jiný druh podpory, a to program Ministerstva pro místní rozvoj COVID – Cestovní agentury. Žalovaný s námitkou nepřezkoumatelnosti nesouhlasí, neboť se zabýval meritem sporu, z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmý důvod, proč zákonné podmínky splněny nebyly. Napadené rozhodnutí je řádně odůvodněno a je srozumitelné. Žalovaný uvádí k námitce žalobkyně, že *skutkový stav, který vzal správní orgán za rozhodný, neodpovídá obsahu správních spisů a nemá v nich oporu*, že uvedenou námitku žalobkyně blíže nespecifikuje. S obecně uplatněnou námitkou žalovaný nesouhlasí, v daném případě bylo postupováno zcela v souladu se zákonem, správce daně hodnotil důkazy v souladu s § 8 daňového řádu podle své úvahy, každý důkaz jednotlivě a všechny v jejich vzájemné souvislosti, přitom přihlížel ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo. Všechny důkazy a rozhodné skutečnosti jsou součástí spisového materiálu. Žalovaný v daném případě postupoval zcela v souladu se zákonem, postupovat jinak ani ve vztahu k žalobkyni nemohl, a napadené rozhodnutí netrpí vadou nezákonnosti ani nepřezkoumatelnosti.*

5. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán podle § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle § 75 odst. 1 s. ř. s. a shledal, že žaloba není důvodná. Soud ve věci rozhodoval bez nařízení jednání (§ 51 s. ř. s.) s takovým vyřízením věci účastníci souhlasili konkludentně.
6. Ze správního spisu vyplývají tyto podstatné skutečnosti.
7. Dne 30. 11. 2020 správci daně byly doručeny tři žádosti žalobkyně, tehdy žadatelky, o kompenzační bonus pro společníka společnosti s ručením omezeným za tři bonusová období, a to od 5. 10. 2020 do 4. 11. 2020 ve výši 15 500 Kč, od 5. 11. 2020 do 21. 11. 2020 ve výši 8 500 Kč a od 22. 11. 2020 do 13. 12. 2020 ve výši 11 000 Kč, podané z titulu společníka cestovní agentury z důvodu *„bezprostředního zákazu nebo omezení výkonu této činnosti: incomingový cestovní ruch z důvodu vyloučení výkonu této činnosti v důsledku bezprostředního zákazu nebo omezení výkonu činnosti vztahujícího se na odběratele zboží, služeb nebo jiných výstupů nebo na osobu, v jejíchž prostorách je činnost vykonávána (výkon činnosti musí být vyloučen alespoň z 80 %)“* s tím, že: *„příjezd turistů do ČR je znemožněn 1/nedostanou víza, 2/zavřené hotely a restaurace, 3/omezení provozu lázní“*.

8. Dne 2. 12. 2020 správce daně vyzval žadatelku, aby ve lhůtě pěti dnů doložila, jakým způsobem byla opatřeními podle § 1 ZKB omezena ve své podnikatelské činnosti.
9. Dne 3. 12. 2020 žadatelka na výzvu písemně odpověděla, že cestovní agentura je od roku 1992 zaměřena na příjezd ruský hovořících turistů převážně ze zemí mimo EU do ČR. Po vyhlášení mimořádného stavu jejich příjezd zcela ustal, protože nemají možnost obdržet turistická víza, a těm, kteří dlouhodobými vízy disponují, je příjezd z důvodu protipandemických opatření znemožněn. Připojila vyčíslení objemu objednávek za roky 2018, 2019 a 2020.
10. Dne 8. 12. 2020 správce daně v pořadí podruhé vyzval žadatelku, aby ve shodné lhůtě pěti dnů doložila, že jí vykonávaná činnost byla bezprostředně zakázána či omezena vládou přijatými opatřeními.
11. Téhož dne, dne 8. 12. 2020, žadatelka písemně zopakovala, že většina jejích klientů je ze zemí bývalého Sovětského svazu či z Izraele, Kazachstánu a USA, a příjezd jim byl znemožněn od března 2020. Připojila dokumenty Ministerstva zdravotnictví *Ochranná opatření k ochraně před zavlečením onemocnění COVID-19*.
12. Dne 28. 12. 2020 správce daně řízení o žádostech žadatelky zastavil (pod č. j.: 9011202/20/2010-52522-111084, 9012516/20/2010-52522-111084 a 9012813/20/2010-52522-111084) podle § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu. V odůvodnění uvedl, že žadatelka nebyla oprávněna čerpat kompenzační bonus podle ZKB, jelikož její činnost nespádala pod § 6 odst. 1 a 2 ZKB ani § 1 odst. 1 ZKB. Proti těmto rozhodnutím žadatelka brojila odvoláním.
13. O odvolání žadatelky rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím (ze dne 26. 7. 2021 č. j. 28494/21/5200-10421-71310) tak, že rozhodnutí správce daně potvrdil. V odůvodnění konstatoval, že činnost žadatelky, která provozuje incomingovou cestovní agenturu, nebyla zakázána ani omezena žádným z opatření orgánů státní správy ve smyslu § 1 odst. 1 ZKB, ani opatřeními jiného orgánu veřejné moci či k tomu oprávněné osoby ve smyslu § 1 odst. 2 ZKB, proto v případě žadatelky nebyl naplněn předmět kompenzačního bonusu ve smyslu § 6 odst. 1 ZKB. K § 6 odst. 2 ZKB žalovaný doplňuje, že subjekty navázané na přímo zasaženou skupinu lze vymezit jako dodavatele nebo jako osoby vykonávající v uzavřených provozovnách standardně svou činnost. V případě těchto subjektů pak musí být naplněna podmínka vyloučení jejich činnosti alespoň z 80%, aby jim mohl vzniknout nárok na kompenzační bonus. Proto, aby bylo možné považovat činnost incomingové cestovní agentury za předmět kompenzačního bonusu, musela by žadatelka být přímo navázána na určité uzavřené objekty, např. by s nimi musela mít uzavřenou smlouvu. Ačkoli žadatelka v odvolání uvádí, že byla nepřímě omezena prostřednictvím svých dodavatelů odběratelů, pak omezení na straně dodavatelů nejsou relevantní k rozhodnutí o nároku na kompenzační bonus podle ZKB, neboť omezení opatření podle § 1 ZKB se vztahují na odběratele, nikoli na dodavatele služby. Cestovní kanceláře Ruska, Ukrajiny, Izraele a dalších zemí však nejsou odběrateli podle ZKB, jejichž činnost byla krizovými opatřeními zakázána či omezena, proto u žadatelky nedošlo v důsledku vládních opatření ke zmaření dodavatelsko-odběratelských vztahů ve smyslu § 6 odst. 2 ZKB. V daném případě šlo o změnu chování jednotlivých turistů z uvedených zemí, kteří si zájezd do ČR vzhledem ke krizovým opatřením nekoupili. Primární vládní pomocí pro provozovatele cestovních agentur je totiž program Ministerstva pro místní rozvoj nazvaný *COVID – Cestovní agentury*. Obecná hygienická opatření pro zamezení šíření koronaviru ve smyslu vládních nařízení (např. pokles poptávky po službách žadatelky v oblasti cestovního ruchu, povinnost provádění testů na státních hranicích,

karanténa či izolace, apod.) nelze vyhodnotit jako omezení ve smyslu ZKB, neboť se nejedná o omezení, která by byla bezprostředně cílena na podnikatele, ale omezují obyvatelstvo jako celek. Tato mimořádná situace zasáhla určitou měrou podnikatelské aktivity většiny podnikajících osob.

14. Městský soud v Praze vycházel z níže uvedené právní úpravy v rozhodném znění.
15. Podle § 1 odst. 1 ZKB *tento zákon upravuje daňový bonus na kompenzaci některých hospodářských následků bezprostředně souvisejících s omezením nebo zákazem podnikatelské činnosti v důsledku opatření přijatých orgány státní správy k ochraně obyvatelstva a prevenci nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19 způsobeného koronavirem označovaným jako SARS CoV-2 (dále jen „kompenzační bonus“)*. Podle odst. 2 tohoto ustanovení *za opatření podle odstavce 1 se pro účely tohoto zákona považuje také opatření přijaté jiným orgánem veřejné moci nebo k tomu oprávněnou osobou k ochraně obyvatelstva a prevenci nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19 způsobeného koronavirem označovaným jako SARS CoV-2, pokud toto opatření spočívá v zákazu nebo omezení činnosti nebo provozu zařízení, ve kterém jsou poskytovány zdravotní a sociální služby jejich poskytovatelem.*
16. Podle § 6 odst. 1 ZKB *předmětem kompenzačního bonusu je výkon samostatné výdělečné činnosti nebo výkon činnosti společnosti s ručením omezeným, které je subjekt kompenzačního bonusu společníkem, a to v kalendářním dni, ve kterém byla tato činnost bezprostředně zakázána nebo omezena opatřením podle § 1. Podle odst. 2 tohoto ustanovení předmětem kompenzačního bonusu je výkon samostatné výdělečné činnosti nebo výkon činnosti společnosti s ručením omezeným, které je subjekt kompenzačního bonusu společníkem, a to v kalendářním dni, ve kterém byla tato činnost alespoň z 80 % vyloučena v důsledku bezprostředního zákazu nebo omezení opatřením podle § 1 vztahujícího se na a) odběratele zboží, služeb nebo jiných výstupů subjektu kompenzačního bonusu, nejedná-li se o činnost subjektu kompenzačního bonusu, jejíž výstupy lze bez zásadních obtíží poskytovat jinému odběrateli, nebo b) osobu, v jejíchž prostorách je činnost subjektu kompenzačního bonusu vykonávána, nejedná-li se o činnost subjektu kompenzačního bonusu, kterou lze bez zásadních obtíží vykonávat jinde.*
17. Podle §106 odst. 1 písm. b) daňového řádu *správce daně rozhodnutím řízení zastaví, jestliže jde o zjevně právně nepřipustné podání.*
18. Nejprve se soud zabýval otázkou, zda činnost žalobkyně, která se domáhá kompenzačního bonusu, lze podřadit pod ustanovení ZKB. Jinými slovy, zda lze na žalobkyni vztáhnout daňový bonus na kompenzaci některých hospodářských následků bezprostředně souvisejících s omezením nebo zákazem podnikatelské činnosti v důsledku opatření přijatých orgány státní správy k ochraně obyvatelstva a prevenci nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19 způsobeného koronavirem označovaným jako SARS CoV-2; zda na žalobkyni dopadá opatření přijaté jiným orgánem veřejné moci nebo k tomu oprávněnou osobou k ochraně obyvatelstva a prevenci nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19 způsobeného koronavirem označovaným jako SARS CoV-2, pokud toto opatření spočívá v zákazu nebo omezení činnosti nebo provozu zařízení, ve kterém jsou poskytovány zdravotní a sociální služby jejich poskytovatelem, ve smyslu § 1 odst. 1, 2 ZKB. Soud shledal, že tomu tak není.
19. Soud vyšel z právní úpravy ZKB, podle níž účelem kompenzačního bonusu je kompenzovat určitý okruh ekonomických následků souvisejících se vznikem a rozšířením onemocnění COVID-19, které je způsobené koronavirem označovaným jako SARS CoV-2. Tyto následky jsou bezprostředním důsledkem omezení nebo zákazů podnikatelské činnosti,

kteřé byly zavedeny jako součást opatření přijatých k ochraně obyvatelstva a prevenci nebezpečí vzniku a rozšíření uvedeného onemocnění. Jedná se o opatření s celorepublikovým dopadem, která byla přijata ze strany orgánů státní správy.

20. Klíčovou částí normy je skutečnost, že výkon podnikatelské činnosti, která je předmětem kompenzačního bonusu, musí být v daném kalendářním dni bezprostředně zakázán nebo omezen opatřením orgánů státní správy, jak je uvedeno v ust. § 1 ZKB.
21. Na rozdíl od kompenzačního bonusu podle zákona č. 159/2020 Sb. kompenzační bonus podle ZKB se nevztahuje plošně na společníky společností s ručením omezeným, jejichž podnikatelská činnost byla vystavena negativním účinkům epidemie koronaviru, podle ZKB dochází primárně k saturaci těch subjektů, jejichž podnikatelská činnost byla opatřeními orgánů státní správy výslovně zakázána či byla tato činnost vystavena výslovným omezením. Kompenzační bonus podle ZKB je proto určen pouze a toliko těm podnikatelům, kteří byli přímými adresáty zakázů či omezení, uvedených v předmětných opatřeních. Takováto úprava nemá za cíl saturovat ty podnikatele, jejichž podnikatelská činnost nebyla ani bezprostředně zakázána, ani nebyla předmětem bezprostředních omezujících pravidel, což je právě případ činnosti žalobkyně. Žalobkyně totiž nedoložila, že by byla přímým adresátem této normy ve smyslu § 1 odst. 1 ZKB. I když nelze a priori vyloučit, že žalobkyně stejně jako jiní podnikatelé, byla situací způsobenou pandemií koronaviru rovněž zasažena, pak k její podpoře jsou případně určeny jiné nástroje. V daném případě již žalovaný pod bodem [22] uvedl, že v případě žalobkyně se jednalo o jinou kompenzaci, pro niž je připraven program Ministerstva pro místní rozvoj nazvaný *COVID – Cestovní agentury*.
22. Z uvedeného vyplývá, že kompenzační bonus podle ZKB se zaměřuje na případy podnikání v provozovnách, jejichž další provoz byl výslovně zakázán, anebo byla například omezena jejich provozní doba. Opatření podle ZKB mířila především na zakazy a omezení vyplývající z usnesení vlády České republiky o přijetí krizového opatření ze dne 12. října 2020 č. 1021, dopadala např. na tyto oblasti podnikání:
- provozování restauračních zařízení a barů,
 - provozování hudebních, tanečních, herních a podobných společenských klubů a diskoték,
 - pořádání koncertů a jiných hudebních, divadelních, filmových představení,
 - pořádání svatebních oslav, oslav vstupu do registrovaného partnerství a smutečních hostin,
 - provozování cirkusů a varieté,
 - pořádání poutí a podobných tradičních akcí,
 - pořádání kongresů a jiných vzdělávacích akcí,
 - pořádání veletrhů,
 - provozování vnitřních sportovišť, posiloven a fitness center, umělých koupališť, wellness zařízení,
 - provozování zoologických zahrad, či
 - provozování muzeí, galerií, výstavních prostor, hradů, zámků a obdobných historických nebo kulturních objektů, hvězdáren a planetárií.
23. Shodně důvodová zpráva k § 6 ZKB dodává, že v „*konkrétní rovině je cíleno především na zakazy a omezení vyplývající z usnesení vlády České republiky o přijetí krizového opatření ze dne 12. října 2020 č. 1021, které dopadají např. na tyto oblasti podnikání: provozování restauračních zařízení a barů, provozování hudebních, tanečních, herních a podobných společenských klubů a diskoték, pořádání koncertů a jiných hudebních, divadelních, filmových představení, pořádání svatebních oslav, oslav vstupu do registrovaného partnerství a smutečních hostin, provozování cirkusů a varieté, pořádání poutí a podobných tradičních akcí, pořádání kongresů a jiných vzdělávacích akcí, pořádání veletrhů, provozování vnitřních sportovišť, posiloven a fitness center, umělých koupališť, wellness zařízení, provozování zoologických zahrad, provozování muzeí,*

galerií, výstavních prostor, bradů, zámků a obdobných historických nebo kulturních objektů, hvězdáren a planetárií.“

24. Uvedené tudíž nedopadá na činnost provozovanou žalobkyní. Pro činnost žalobkyně není kompenzační bonus podle ZKB ani určen. Pod uvedený výčet provozoven podle ZKB nelze zařadit činnost žalobkyně, která nemůže provozovat „*incomingový cestovní ruch*“, protože „*přijezd turistů do ČR je znemožněn 1/nedostanou víza, 2/zavřené hotely a restaurace, 3/omezení provozu lázní*“. Citované se mívá s cílem zákonného ustanovení. Jelikož popsaná činnost žalobkyně není tou činností, kterou má na mysli § 6 odst. 1 a § 1 ZKB, citované shora, nelze proto žalobkyni považovat za oprávněnou osobu podle uvedeného ustanovení ZKB. Žalobkyně je společnicí incomingové cestovní agentury. Tento obor činností nebyl zakázán ani omezen žádným z orgánů státní správy, jak má na mysli § 1 odst. 1 ZKB. Omezení, jimiž žalobkyně podkládala zásah do její provozní činnosti, byly sto ovlivnit míru zakázek v oboru, ale vzhledem k jejich celospolečenskému zásahu se soud ztotožnil se žalovaným, že žalobkyně nebyla při provozu podnikatelské činnosti zasažena relevantním právním předpisem ve smyslu ZKB, a proto není oprávněna k čerpání kompenzačního bonusu, taková opatření primárně nemířila na její činnost.
25. Lze shrnout, že z ustanovení § 1 odst. 1 ZKB vyplývá, že nárok na kompenzační bonus je podmíněn orientací příslušného opatření výslovně na podnikatelskou činnost. Tak plyne i z vymezení předmětu kompenzačního bonusu v § 6 odst. 1 ZKB, který stanoví, že se týká výkonu samostatné výdělečné činnosti nebo výkonu činnosti ve společnosti s ručením omezeným, který je subjektem kompenzačního bonusu, a která byla bezprostředně zakázána nebo omezena ve spojení s ustanovením § 1 odst. 1 ZKB.
26. Žalobkyni nelze považovat za oprávněnou osobu ani podle § 6 odst. 2 a § 1 ZKB, neboť nepatří do okruhu těch podnikatelů, kteří utrpěli obecným snížením poptávky po službách, zboží či jiných výstupech, jejichž podnikatelská činnost byla alespoň z 80 % vyloučena v důsledku bezprostředního zákazu nebo omezení opatřením podle § 1 ZKB vztahujícího se na odběratele zboží, služeb nebo jiných výstupů subjektu kompenzačního bonusu, a to za současného naplnění materiální podmínky usilující o elementární spravedlnost. Tou je požadavek, aby se jednalo o činnost subjektu kompenzačního bonusu, jehož výstupy nelze bez zásadních obtíží poskytovat jinému odběrateli [viz § 6 odst. 2 písm. a) ZKB]. Podpora v podobě kompenzačního bonusu cílí pouze na činnosti, které pro daného podnikatele představují činnosti většinové, tj. činnosti, jejichž zákaz či omezení nutně musí mít na činnost daňového subjektu proporcčně významný dopad, což není případ činnosti žalobkyně. Ke svému tvrzení žalobkyně nedoložila žádný důkazní prostředek, ze kterého by mělo vyplývat, že činnost žalobkyně by mohla být podle zmíněného ustanovení posouzena. Nelze pominout, že žalobkyně k doložení rozhodných skutečností byla správcem daně opakovaně vyzvána, což strany nespoují. Pokud podnikatelská činnost žalobkyně spočívala ve zprostředkování cestovní činnosti dalším cestovním kancelářím z Ruska, Izraele, Ukrajiny a dalších zemí, nelze tyto klienty považovat za odběratele, kteří byli dotčeni krizovými opatřeními v souvislosti s pandemií COVID-19. ZKB, jak vyplývá z důvodové zprávy, byl primárně zaměřen na případy narušení vztahu dodavatel – odběratel, což v daném případě nenastalo.
27. Žalobkyně dále uvádí, že skutkový stav zjištěný ve spisu nebyl řádně reflektován v posouzení žádosti. Není pochybením správního orgánu, pokud takovou námitku žalobkyně, kterou není odkazováno na konkrétní nedostatky, dále nerozvádí. Tento názor soudu je v souladu

s rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu, viz rozsudek ze dne 3. 2. 2016 č. j. 1 Azs 240/2015-37 v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že „*Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích opakovaně upozorňuje na skutečnost, že obecně formulované žalobní námítky, které jsou prostým výčtem porušení právních předpisů bez uvedení toho, v čem konkrétně se správní orgány dopustil pochybení a jakým způsobem mělo v důsledku toho dojít ke krácení práv stěžovatele, nelze považovat za řádně formulované žalobní body, které by umožňovaly soudní přezkum (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publ. pod č. 835/1996 Sb. NSS).*“ Obdobně rozšířený senát v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, konstatoval, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se účastníkovi u soudu dostane. Soud z ničeho neshledal, že by skutkový stav neměl odpovídat obsahu správních spisů, neboť má v nich oporu.

28. Žalovaný proto správně právně posoudil, že žalobkyně nenaplnila podmínky § 1 odst. 1 a § 6 ZKB a z toho důvodu bylo žalovaným v souladu s právní úpravou potvrzeno rozhodnutí správce daně.
29. Soud se neztotožnil se žalobkyní, že by se v napadeném rozhodnutí podle § 6 odst. 2 písm. b) ZKB muselo jednat o odběratele činného v provozovně, která byla v důsledku přijatých opatření uzavřena. Otázka ohledně uzavření provozoven v napadeném rozhodnutí řešena není. Pod bodem [21] napadeného rozhodnutí je uvedeno, že k tomu, aby žalobkyně mohla být adresátka kompenzačního bonusu podle § 6 odst. 2 písm. b) ZKB, pak by musela být přímo navázána na určité uzavřené objekty, např. by s nimi musela mít uzavřenou smlouvu. Soud nemohl přehlédnout, že žalobkyně žádnou smlouvu žalobkyně nedoložila správním orgánům, ani soudu.
30. Dále žalobkyně obecně namítá, že úvahy žalovaného pod body [20] až [23] napadeného rozhodnutí jsou nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Námítku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí soud neshledal jako důvodnou. Žalovaný se ve svém odůvodnění řádně vypořádává s námitkami žalobkyně. K tomu soud dodává, že argumentace žalovaného svědčí o tom, že skutkový stav byl řádně posouzen a reflektován v právním posouzení věci. Nejvyšší správní soud ve své ustálené judikatuře dospěl k závěru, že nepřezkoumatelnost spočívá v nemožnosti přezkoumat rozhodnutí z důvodů absence obsahu nebo důvodů obsahu. K rušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost by se mělo přistupovat v případech nejzávažnějších vad rozhodnutí jako např. úplná absence odůvodnění rozhodnutí. Blíže k tématu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 92/2012-45.
31. Lichá je i argumentace žalobkyně, pokud tvrdí, že následkem usnesení vlády (č. 958, 995 996, 1021 a 1078) byl značně omezen pohyb osob. Tato opatření sice byla přijata za účelem zmírnění koronavirové pandemie, ale jejich primárními adresáty nebyli podnikatelé, nýbrž celá společnost. Žalovaný správně posoudil, že tato opatření nepředstavují omezení ve smyslu ZKB. Pro činnost, kterou realizuje žalobkyně, byla připravena jiná kompenzace, kterou byl program Ministerstva pro místní rozvoj nazvaný *COVID – Cestovní agentury*.
32. Soud shledává námitku nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti žalobkyně za nedůvodnou.
33. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

34. O nákladech řízení soud rozhodl podle §60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, kterému náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 7. února 2024

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu